

Иван Вазов
Зимна ноц

Пак бурята вие,
пак вятъра снежен
в прозореца бие
сърдит и наежен.

В мечтанья унесен
ослушвам се мрачен
на зимната песен
във говора плачен:

ту пъшкат nevoли
във тоз шум студени,
ту сироти голи,
ту гърди сломени;

ту воплите тайни
на сила убити,
ту мъки незайни
на горести скрити.

И сякаш в таз песен,
де горка скръб диша,
тъгата световна
велика въздиша.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4521>]